

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

LEDEN 2013

ÚVODNÍK

Tento způsob zimy zdá se mi poněkud nešťastným. Obleva, mráz, obleva, mráz, teplá, studená... V kontextu celospolečenských událostí posledních měsíců by se mohlo zdát, že se nás matka příroda snaží přivést ke zdravému rozumu zvláštní formou skotských stříků. Nejsem si však jistá, že se jí to daří. Kromě kolonií bacilů okupujících zejména horní cesty dýchací aktivizovala snad jen voliče Miloše Zemana, kteří se díky oblevě dostali do volebních místností. Zbytek pasivizovala.

Venku to není ani na lezení, ani na lyže, ani na nic jiného a díky šířícím se infekcím zaleze člověk maximálně tak do postele. Tělo horolezcevo nečinností chátrá. Nejprve tělesně a asi tak po třech dnech i duševně. (No, znáte snad něco horšího než horolezce s rýmičkou?) Naštěstí je tu nová Mantana. Uvařte si grog, vezměte si tlustý svetr a začtěte se. Připomeňte si spolu s autory článků, že byly - a tedy jistojistě i budou lepší časy. Zase se někdo z vás vydá do Fontáče jako Svinčovi, zase někdo z vás vyrazí na zkušenou do tureckých stěn jako Aleš. Je statisticky dokázáno, že slunce vyjde každé ráno a zase bude jaro a léto a tak. Nepropadejte zimním depresím a užívejte lednovou Mantanu pravidelně nejen jako medicínu na akutní ataky splínu, ale i preventivně. Třikrát denně pár odstavců, jeden Svinčův kvíz a bude chlapík jako rys! :)

Jana Komínová

FONTAINEBLEAU 2012

Milan "Svinčo" Svinařík

Fontainebleau aneb slangově Fontáč je považován za Mekku boulderingu. Je to les plný pískovcových balvanů kousek pod Paříží, o kterém jsem poprvé slyšel v rámci ideové výchovy o úctě k pískovcovým skalám někdy v roce 1985 od našeho cvičitele Jirky Grosmana. Popravdě řečeno, jeho vyprávění o chlápčích z lesů kdesi u Paříže, kteří stojí v posvátné úctě u třímetrového balvanu, čistí ho kartáčkem na zuby a bosé nohy před lezením pečlivě čistí o kobereček, jsem bral jako horolezeckou latinu.

A není se co divit! Proč by se tenkrát šestnáctiletý pubescent zajímal o nějaké třímetrové kvaky, když se mu hlavou honily padesátimetrové pískovcové věže Česko-saského Švýcarska. Jenže jak čas plyne, mění se i priority. A tak si doplňuji další chybějící kamí-

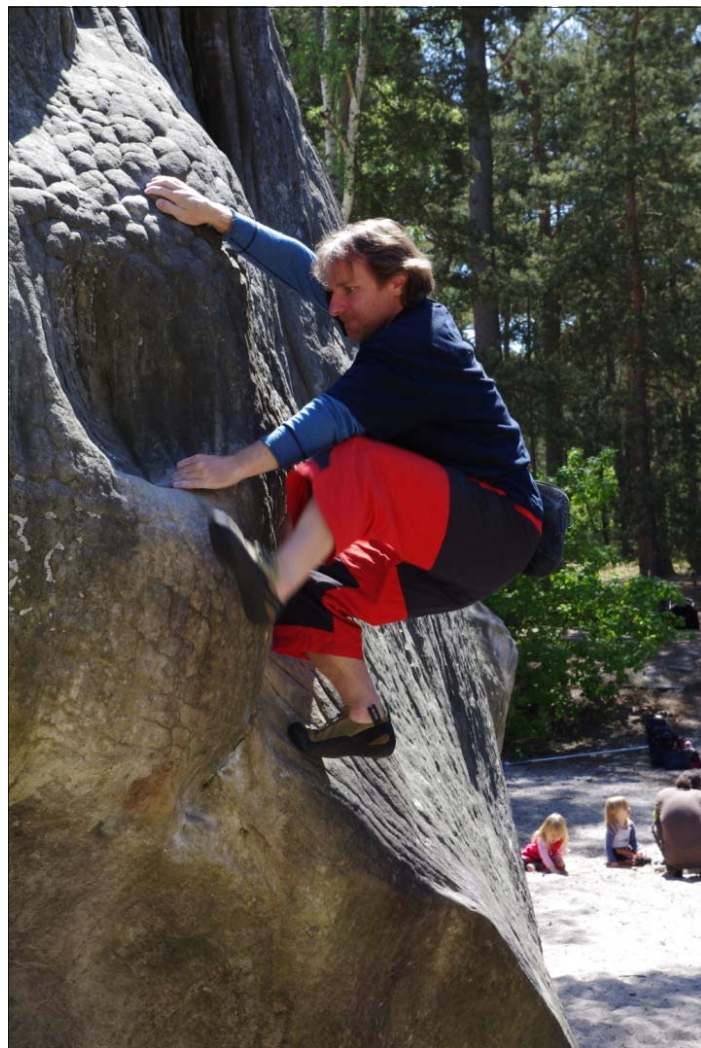

nek do mozaiky a o více než čtvrt století později na vlastní oči vidím to, co mi tenkrát formou vyprávění šlo jedním uchem tam a druhým ven. Nutno ještě podotknout, že prvotním impulsem k tomuhle výletu byl dárek od Ježíška - průvodce na Fontáč. Během našeho výletu si pak několikrát moje drahá polovička ironicky povzdechla, že je ráda, že mi nedala průvodce na Patagonii.

Od té doby, co mi čáp nadělil dvojitou porci, se věnuji bouldrování více, než lezení s lanem, a tak nejedu do jámy Lvové jako úplný začátečník. Teda nejedeme, neboť jsme to pojali jako rodinný výlet, protože v podstatě kameny oblezáme tak nějak všichni. Zatím jsme se však na bouldrech placatili pouze v České kotlině, takže jisté nůvum tu je. Naštěstí jsme se přes internet přifařili k další bouldrující rodince, která sem jezdí pravidelně, a tak jsme si ušetřili spoustu času a nervů s hledáním zázemí, oblastí a dalšího užitečného know how.

Naším base campem se stal malý domek ve vesničce Fleury en Bierre a cesta k němu byla 1000km resp. 10 hodin dlouhá. Přiznám se, že cestou jsem myslel na to, že jsem zvyklý po tak dlouhé cestě vzhlížet k alpským velikánům, neboť tisícovka je to do Chamonix nebo do Zermattu. A tady vidím jen rovinu, pole a lesy. Ale v následujících dnech jsem na absenci horských velikánů úplně zapomněl, neboť mě plně pohltilo kouzlo zdejšího lesa a jeho kamenů.

Fontainebleau je název města (historicky významného) nacházející se cca 50 km jižně od Paříže. Kolem něj se rozprostírá skalnatý les (boulderisty přezdívaný Fontáč), který se z boulderingového hlediska a vzhledem ke své rozlehlosti dělí na jednotlivé sektory, přičemž ty nejvzdálenější jsou od města Fontainebleau vzdušnou čarou až 20km daleko. Popolezat se tu začalo podle historických pramenů už v roce 1889, ale intenzivněji se to tu

tých tvarů (např. sektor Trois Pignons 95.2) s četnými „mramorovými“ plotnami. Jak už z výše uvedeného vyplývá, zdejší lezení je hodně o tření a tudíž o technice. Nástupy ze sedu se tady vyskytují jen výjimečně, protože kameny jsou dostatečně vysoké až po 12-ti metrové hajbóly. Místní oblíbenou specialitou jsou tzv. bouldrové okruhy. Je to taková obdoba našich značených turistických cest. V praxi to znamená, že člověk jde od

„rozjelo“ až po roce 1945, kdy vyšel první boulderingový průvodce. Ale ani tehdy nemohli tušit, že se zábava několika výstředních podivínů stane téměř masovým sportem. O víkendech bývá v některých populárních sektorech doslova přecpáno bouldruchtivými výletníky. Vzlínat tady najdete všechny věkové kategorie od batolat až po vetché stařečky. Jak už to bývá, v každém sektoru je skála a potažmo i klasifikace trochu jiná. Obecně platí, že čím starší sektor, tím tvrdší číslování a oklouzanější skálu v něm najdete. Popravdě řečeno, nikdy bych nevěřil, že pískovec může být uklouzaný jako vápno, což je zde běžný jev. Takže boty s dobrou lepičkou jsou základ úspěchu. Když už jsme u toho pískovce, je to takový hodně jemnozrný, tvrdý šutr. Nesolí, neláme se. Povrch některých skal je perforován tak, že to z dálky připomíná sloní kůži (např. sektor Elephant). Jinde jsou naopak balvany rozlámány do pravidelných hrana-

balvanu k balvanu, přičemž na každý vyleze příslušný boulder dané barvy. Např. modrý okruh znamená modré šipky, oranžový oranžové atd. U šipek bývají ještě uvedena i čísla, takže se člověk snadno zorientuje v průvodci. Jeden takový okruh mívá 30 až 50 boulderů, takže při průměrné výšce boulderu 4m člověk nalezne docela dost metrů. Pokud se vám tedy ten okruh podaří zkompletovat, což mně se nikdy nepovedlo.

Okruhy se podle obtížnosti boulderů, které obsahují, odlišují barvou, podobně jako sjezdovky. Žlutá je nejlehčí (2A až 3A), pak je oranžová (3A až 4A), pak je modrá (4A až 5A), následuje červená (4C až 6B) a konečně černá (5C a výše). Když jsem se poprvé vrhnul do zdejších okruhů ve starých sektorech, musel jsem se překalibrovat směrem dolů, protože místní pravá FB stupnice je znatelně tvrdší než u nás (mluvím o bouldrech do 6A). A tak jsem se stal nakonec poutníkem po modrých okruzích, kdežto Květa zase naopak slídila po oranžové. Zcela výjimečně jsme se

pouštěli do červených a černých šipek. To už ten kámen musel být jó hezkej, aby to mordování stálo za to. Pocitově jako svůj největší úspěch považuji jednu plotýnku, kde parta místních klasiků

marně tloukla hadrem s kalafunou do skály (způsob nanášení kalafuny na chyty). Já cizák maglajzák (kdysi tam zuřila žabomyší válka kalafuna versus maglajz) jsem si na tom málem oloupal nehty, ale nakonec jsem to na bambiliontý pokus dal. A to bylo jen 5C! Celkem jsem za těch sedm dní vysápal cca 120 boulderů v sedmi sektorech, což se možná nezdá mnoho, ale můj skelet to vyhodnotil jako dost na to, aby vyhlásil zánět šlach na loktech. Ale jak už jsem psal výše, kouzlo zdejšího lesa zapůsobilo a já nedokázal odolat a hlava nehlava, teda spíš lokty nelokty jsem se sápal na kameny, dokud to šlo. A na kulturní vložky jako je Paříž, Eifelovka, zámek Fontainebleau v tom zápalu boje nějak nezbyl čas. Možná se zeptáte, co děti, jak ty to překlepaly. Inu geny dělají své. Děti popolejzaly s námi na „dětských“ okruzích, nebo se rejpały v písku, a v basecampu někdo chytře nastrožil trampolínu, takže jsme o nich skoro nevěděli. Jestli to ale s nima takhle zafunguje příští rok, si netroufám odhadovat. Doufám, že jo, protože z té případné Eifelovky či Disneylandu se mi dělá tak trochu husí kůže. Čímž vlastně tak trochu nenápadně naznačuji, že jet 1000km někam, kde k nebi neční sněhobílé vrcholky Alp, se mi stane asi vícekrát.

(LdS)

Podařený podnik

Oddílová akce

Broněk Bandas

Pocit pohody
posezení s přáteli
povídání, popíjení a
pochoutky.
Pozdní popoledne
pospolu strávené.
Potom poklidná pochůzka.
Podvratníci potomci
poskakovali a povykovali.
Poděsili poníky.
Pouze pokárání pomohlo.
Potom po svahu
popojížděli prašanem.
Později
početná skupina
pozorně sledujíc
podél cesty
pověšené lucerny
pomalu kráčela
pohádkovou nocí
podarovat zvířátka.
Povznášející pocit.
Pospolitosti a pokory.
Poslední pohled.
Podíl měl každý,
pochvala patří Radce a Otovi.

Zdobení stromečku pro zvířátka v Brodcích u Kadaně se dne 15. prosince 2012 zúčastnili:

Radka, Ota, Klárka a Ondráš Štejnarovi, Broněk, Šiška, Broník a Davídek Bandasky, Jíra, Mária a Filippek Happyny, Svinčo, Květa, Evička a Květuška Svinaříků, Bohouš a Jana Dvořákoví, Deivina a Tom De-To a Libor Melišík s Ivou.

Broněk

Běh na Jedlák 2012

17. 11. 2012

Jiří Šťastný

V sobotu 17.11.2012 se uskutečnil již devátý ročník této významné akce, pořádané Horoklubem Chomutov. Trať končí na vrcholu Jedláku v nadmořské výšce 851 m, má převýšení 528 m a v nekratší variantě délku zhruba 3,5 km. Na startu ve Vysoké Peci se sešlo asi 15 účastníků, z toho devět běžců a běžkyň, ostatní byli „pěšáci“, kteří si šli trať jenom projít. Letošní klimatické podmínky byly opět výborné, protože po sněhu nebyla ani památka, takže bylo zřejmé, že se poběží na hranici traťových rekordů.

Já jako obvykle odjíždím ještě před startem na vrchol, abych zde mohl měřit cílový čas. Tentokrát se nemusím bát, že tam nedojedu kvůli závějím, ale opět by mě mohla zastavit závořa. Před Boleboří volá LeToš, že je čas startovat. Zastavuji auto u krajnice, LeToš přesně v 11.00 hod vydává startovní povel, já zapínám stopky a závodníci vyráží na trať. Pokračuji dál na Lesnou a za chvíli přijíždím k závoře. Ačkoliv LeToš s lesáky včera domluvil, že mají nechat závořu otevřenou, je za-

vřená. Jelikož jsem na to spoléhal, mám v autě spícího Davidka, takže letos do cíle pěšky jít nemohu, jako jsem to udělal vloni. Deivina neváhá ani vteřinu a ačkoliv má zablokováná záda, bere si prezenční listinu a termosku a odbíhá do cíle. Za chvíli přichází Petr, kterému dávám sušenky a čekám v autě u závory, jak to dopadne. V 11 hod 29 min mi volá Martin z vrcholu, že už tam doběhl a nikdo tam není. Dávám mu instrukce, aby psal všem dobíhajícím časy a počkal na Deivinu. Dvě minuty po Martinovi přibíhá na vrchol Hynek. Další běžci mají ztrátu přes 10 minut. Třetí přibíhá Pepča, pak Easy, Broněk se Šiškou, Párek a nakonec Hanka. Mezitím přijíždí k závoře lesáci a odemykají jí, takže můžu projet dál. Davidkovi se zpět do autosedačky evidentně nechce, a tak než abych poslouchal celou cestu křik, raději si ho беру na klín a řídíme spolu. Cestou nabíráme do auta docházející závodníky, a když už jsme všichni, tak se vracíme zpátky do hospody na Lesnou.

Po vydatném obědě LeToš vyhláší výsledky, předává všem účastníkům diplomy a vítězům putovní pohár s názvem akce a jmény nejlepších běžců.

Ačkoliv se letošního ročníku nezúčastnilo moc lidí, i tak bych ho zhodnotil jako vydařený. Jelikož se na startu opět nesešel Pepíno s Martinem, nebylo možné porovnat, kdo je lepší. Ale Martin Pepínův traťový rekord nepřekonal, tak uvidíme příští rok, třeba už se konečně sejdou a rozdají si to.

Jířa

Výsledková listina:

Muži

1	Martin Jech	28:30 min	
2	Hynek Urban	30:30 min	2:00:00
3	Pepa Mezník	39:41 min	11:11:00
4	Easy	42:00 min	13:30:00
5	Broněk	42:45 min	14:15:00
6	Párek	44:44 min	16:14:00

Ženy

1	Šiška	42:45 min	
2	Hanka	52:14 min	9:29
3			
4			
5			
6			

Traťové rekordy:

muži:			
2011	Pepíno Kotyk	27:17 min	
2012	Martin Jech	28:30 min	1:13
2010	Martin Jech	29:54 min	2:37
2009	Tomáš Bubeník	30:45 min	3:28
2006	Pepíno Kotyk	30:57 min	3:40
2008	Pepíno Kotyk	34:03 min	6:46
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	14:06
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	17:43
2007	David Šimek	47:29 min	20:12

ženy:			
2011	Deivina Šišovská	37:41 min	
2009	Deivina Šišovská	41:00 min	3:19
2012	Petra Šišovská	42:45 min	5:04
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	7:13
2006	Lucka Fischerová	47:22 min	9:41
2004	Deivina Šišovská	49:00 min	11:19
2007	Petra Šišovská	50:43 min	13:02
2010	Šiška Bandaska	52:14 min	14:33

Pozvánka

Zimní metodický den

Dne **9. února 2013 v době od 09.00 hod. do 17.00 hod.** má Horoklub Chomutov rezervované prostory v tělocvičně na gymnáziu v Kadani pro Metodický den. V případě zájmu z řad členů Horoklubu Chomutov by bylo vhodné, aby zájemci zkontaktovali nějakého instruktora pro upřesnění počtu zájemců. Náplň metodického dnu se bude odvíjet od potřeb zájemců.

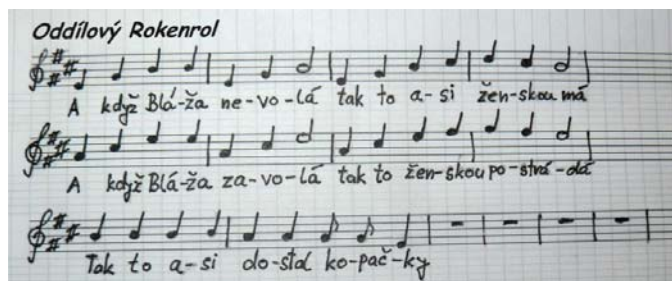
Instruktoři: Jířa Šťastný, Bohouš Dvořák, Honza Jansa, Broněk Bandas, příp. předseda klubu LeToš Dvořáček

Dále se dá volný čas využít pro kontrolu technického stavu stěny a příslušenství, případně vytyčit nové cesty s novými chyty, které jsou k dispozici.

Přijďte se tedy něco nového naučit, či zopakovat, případně přispět svou troškou pro chod lezecké stěny.

Oddílový Rokenrol aneb trochu pařezologie

Milan "Svinčo" Svinařík

Inspirován svými nejbližšími horoklubáckými přáteli jsem složil píseň „Oddílový Rokenrol“, která s úspěchem prošla zátěžovou zkouškou na mejdanu u Renči a následně na Vánoční Bořni. A tak bych chtěl dát do povědomí něco ze zákulisí tvorby této častušky, něco jako film o filmu. Stejně tak dobře by se tato píseň mohla jmenovat „Song horoklubáckých solitérů“, neboť právě o nich pojednává. Solitér je v tomto případě vzosným synonymem slova samorost, od něhož je už jen kousek k pařezu či dubu. A jak sami víte, v Horoklubu se to solitéry, nebo chcete-li duby, jen hemží. Ale jak praví klasik: „Řekne-li se o někom, že je dub, nemusí to vždy znamenat, že je statný!“ No a když se takový konzervativnější jedinec (solitér, samorost, pařez, dub) zkombinuje s vymoženostmi dnešní doby, jako je třeba mobil, je možno vypořádat určité zákonitosti v chování příslušných jedinců třeba zrovna podle způsobu používání mobilu. V podstatě se jedná o takovou mobilovou typologii mých nejbližších spolusolitérů, se kterými provádím tento experimentální výzkum v praxi. A tak Vy, kteří se v tomto songu nenajdete, nebud' te smutní. Třeba na Vás kápnu příště.

LdS

Oddílový rokenrol

E7

A když Bláža nevolá, tak to asi ženskou má.

A7

E7

A když bláža zavolá, tak to ženskou postrádá.

H7

A7

E7

Tak to asi dostal kopačky.

A když Verča nevolá, s Leošem šutry voblejzá.
A když Verča zavolá, tak to Leoše postrádá.
Jó, on se před ní schovává!

Leoš nikdy nevolá, neví na co mobil má.
A když Leoš zavolá, tak to bylo omylem,
neumí dělat s mobilem!

A když Párek nevolá, tak od Žižaly program má.
A když Párek zavolá, tak od Žižaly pokoj má.
Jó, mapičku si udělá!

A když Jířa nevolá, s Maruškou si povídá.
A když Jířa zavolá, tak si s náma povídá.
Jó, on tu hubu nezavře!

A když volá Ludvíček, culí se jak měsíček,
pak si hryže malíček, ten náš Kostka Ludvíček,
je orasínskej lumpíček!

A když Svinčo nevolá, blbostma se zabejvá.
A když Svinčo zavolá, blbostma se zabejvá.
On už je prostě takovej!

A když Bláža nevolá, tak to asi ženskou má.
A když bláža zavolá, tak to ženskou postrádá.
To zas bude dlouhá MANTÁNA!!!

Vánoční stěna" pro mládež a děti Horoklubu

20. 12. 2012

Bohouš Dvořák

To je setkání dětí, na rozdíl od Mikulášské stěny", o tom kdo bude lepší.

Při soutěžkách sbíraly děti body za umístění a provedení. Závěrem si první vybírali z cen ti nejlepší. Co zůstalo, v mžiku rozebral dětí dav.

Na jediném místě se nesoutěžilo, ale fotilo, bylo třeba se obléci do historického lezeckého „harampádí“. No řekněte, nevypadají rozkošně?

Díky všem, kteří přišli a pomohli.

B. Dvořák

ved. Horokroužku a správce stěny

Turecké Geyikbayiri, tam se určitě vrátím

2. - 12. 1. 2013

Aleš Michálek

Když mi koncem roku zavolał Zdeňek Němec s tím, že v lednu letí do Turecka za lezením a nabídl mi, ať se přidám, neváhal jsem ani minutu. Dost jsem v okolí slyšel o úžasném Geyikbayiri, kde se i v zimě, když u nás je kosa jak v Rusku, leze jen v tričku. Volám tedy Cegonovi a snažím se ho do tohoto podniku zlanářit. Nedá to ani moc práce. Cegon je totiž duší dobrodruh a už jsme spolu lezli ve Španělsku, Francii ale i třeba v Labáku. Máme podobnou lezeckou výkonnost, takže je mezi námi zdravá rivalita. Je to dobré v tom smyslu, že se umíme vyhecovat a člověk pak přeleze věci, které ani nedoufal. Slovo dalo slovo a

Aleš v Black moon 7b+

Cegon v L' Homme a L' envers 7b

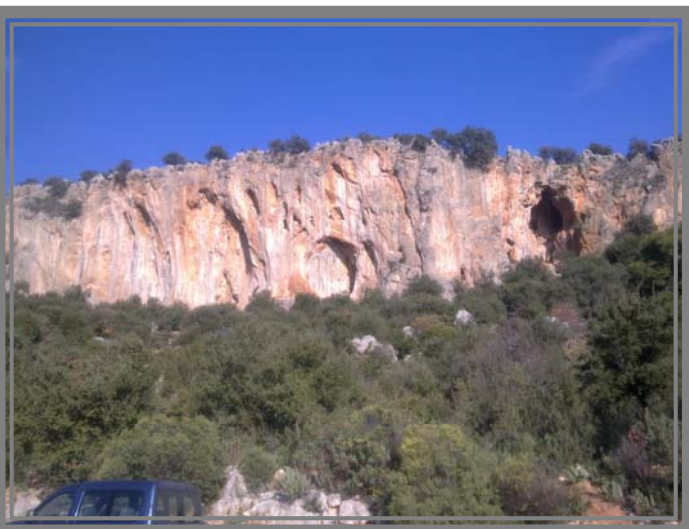
kupujeme letenky z Drážďan do Antalie od 2.1. do 12.1. na hlavu za 190 éček. Po přistání v Antálii jsme maličko rozčarováni z toho, že prší. Jsme tady zatím pouze ve dvou, kluci přiletí až za čtyři dny. Od Zdeňka vím, že se dá za 40 euro dojet taxíkem až do kempu. Nám to ale nedá a při troše štěstí dorazíme do kempu autobusem za 7 euro. Stále prší, a tak se brodíme po kotníky v blátě a hledáme fleka na stan. Ubytování ve stanu je za 5 euro na hlavu. Dáváme tedy pivo a doufáme, že ráno bude líp. A světe zboř se, opravdu ráno vystrčím hlavu ze stanu do sluncem zali-

Tom v Boys are back in Town 7b+

tého rána. Přímo nad kempem Climbers Garten, kde jsme se ubytovali, je sektor Sarkit a jeskyně Magara, kde se dá schovat jak před deštěm tak popřípadě sluncem. Tam také vedou naše první kroky. Lezení je tam úžasné. Mě fascinují obrovské krápníky čouhající ze stropu jeskyně a nepřeberné množství hadů, kteří se jakoby plazí po stranách. Je to sice trochu do kopce, ale euforie

sektor Sarkit a vpravo jeskyně Magara

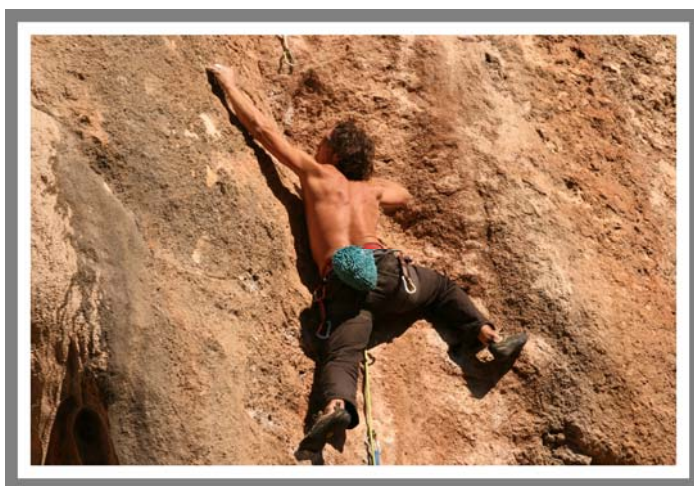

z prvního dne nám dává křídla. Když se k večeru vracíme ze skal, jsme utavený ale nadšený. V kempu je kuchyňka s vařičem a erárním nádobím. Hned vedle je společenská místnost, kde se dá sedět a hrát třeba šachy nebo karty. Překvapilo nás, že je tady hodně Rusů, ale kde nejsou. Oprášil jsem tedy ruštinu a snažil se konverzovat. Kak těbja zavůt? ne-
bo Malčiky pačemu u vas nět děvušek? Po třech pivech to šlo samo. Další den lezeme v sektoru Trebena, která je směrem na sever, takže ve stínu a je vhodná spíš na horké dny. My jsme si tu připadali trochu jak v ledničce. Přeci jen v lednu až takové vedro není. Stejně se nám ale tento sektor moc líbil. Je to jak lezení v gotickém chrámu po jeho lomených klenbách. Třetí den navštívujeme sektor Anatolia a opět co linie to perla. Jen se nám zdá, že tu mají obecně trochu měkčí stupnici. Maličko je podezříváme, že je to zá-

Tom Zděnek Aleš Špágr Cegon účastníci zájezdu

měrně čistě z komerčního hlediska. Deníčkáři si tu jistě trochu nahoní ego. Jsme unaveni, a tak další den volíme odpočinek a návštěvu trhů za účelem doplnění zásob jídla, které totálně došlo. Turecko je velká

Zděnka v Dropzone 7a+

země. Rozlohou tak desetkrát větší než Česko. Žije tam přes 70 milionů obyvatel. Část leží v Evropě a ta větší v Asii. Geyikbayiri je zřejmě první lezecká oblast v Turecku s mezinárodním ohlasem. Je zde přes 500 cest všech obtížností s kvalitním jištěním. Lidé jsou tam přátelští a pohostinní. To jsme na vlastní kůži pocítili v městečku, kam jsme vyrazili na trhy. Je neděle, konečně přiletěli kluci. Zděnda, Tom a Špágr. Přivezli Rum a víno. Večer děláme mejdan a všechno vypijeme plus kupujeme v kempu pivo za 2.5e. Další dny nám kluci, kteří tu nejsou poprvé,

ukazují další skvělé sektory. Rád bych vypíchnul Mevlanu a Alabalik. Opět krásné linie a lezení od 5a do 8b, takže si zaleze opravdu každý. Poslední den, poslední večer a začíná pršet. Musím říct, že za celou dobu pobytu jsme měli slunečno, dvě noci nám sice mrzlo, ale přes den jsme se na slunci zahřáli. Takže mi ani nevadí, že balím ráno za deště stan a promoklí čekáme na autobus, co nás odveze do Antalie na letiště. Sedíme v letadle, kolem strašnej liják a blesky. Čekáme, jestli nám povolí start nebo vyženou z letadla. Naštěstí jsme koupili flašku whisky a moc se nebojíme. Cegon, který hodně lítá, mě utěšuje, že déšť ani blesky nevadí, jen vítr vadí. Trochu nervózně ukazují na palmy, co jsou do pravého úhlu pod nápořem větru. Letadlo začíná rolovat a já si dávám dalšího loka. Jde se na to a my nabíráme rychlost. Letadlo se odlepjuje od země a zdá se, že to bude v pohodě. Pak se ozve divnej pískavej zvuk. Ptám se Cegona, co hodně lítá, zda to je normální. Pouze zavrtí hlavou a dává si také loka. V duchu začínám odříkávat modlitbu a šáhnou po flašce. Konečně se dostáváme nad oblačnost a vidíme slunce. Sbohem Turecko, sbohem Geyikbayiri, určitě se vrátím.

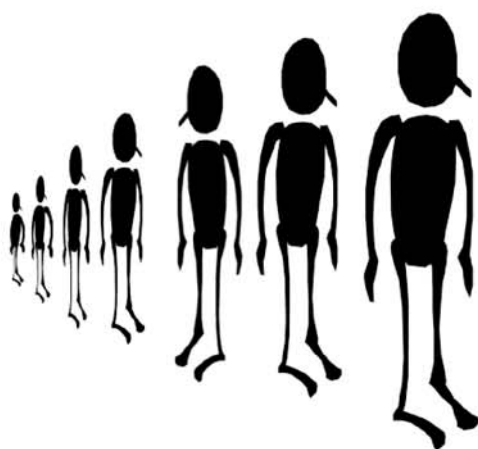
Špágr

Atomový kvíz

aneb najdi Atoma

Tato další poznávací soutěž navazuje na předchozí Hádej Kvakoši! Nyní však budeme společně poznávat výrazné osobnosti Horoklubu. Správné luštitelé odměníme prémiovým vydáním Jiráskova díla "Proti všem".

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v ledenci 2013

- 1.1. **Novoročního ráchání na Bandě** se zúčastnilo asi 15 lidí. Z nich 6 nejšílenějších se zanořilo do chladných vod v ledové díře.
Párek s Šamanem a Vlastou sbírají Horezdary po horách **Krušných** v nočních hodinách. Podmínky ideální.
Jechhanger po prokalené noci se zakaleným myšlením a zákalem hledá bouldery na Modříně a nakonec provádí po pádu Zvednutí (ze) zadku 7C/C+.
Pája Bohuňků dle dostupných informací dává několik Horezadarů v Perštejně.
- 1.1.- 6.1. Ludík Kostků s chotí prožívají novoroční pobyt v **Podkrkonoší**. Navštěvují Lubošovu skálu u Turnova.
- 2.1. – 12.1. **Tureckou lezeckou oblast Geyikbayiri** navštívil Aleš Michálek spolu s Cegonem, Fáberou, Špágrem a Tommem. Podrobnější článek bude v příštím čísle Mantany.
- 3.1. Další Horezdar posbíral Párek v **Krutých horách**.
- 5.1. **V Perštejně** vyměňuje Párek rozmočenou vrcholovou knihu a krabici na Erichovi (objevil Pája 1.1.) a rovněž do cesty osazuje 2. nýt a slaň. řetěz.
Mineralogický tým Svinčo s chotí Květomilou dělají průzkum naleziště aragonitů na big hill **Čičov v Českém středohoří**.
- 6.1. V nekonečném dešti bloudí Párek se Zuzkou **Flašnerskými skalami** a ladí nějaké nesrovnalosti. I nějaké Horezadary padly.
- 7.1. Řádná **schůze** Horoklubu proběhla U kocoura. Zúčastnili se jí lamač kostí Letoš, Jířa alias Konec světa, Párek, Svinčo bez choti, Velké bebíčko Blagodan a Malé bebíčko Bronislav, Verča a Hafča.
- 10.-11.1. Ludvaz Kostkatej sbírá **Horezdary** po horách a objíždí i vzdálenější oblasti.
- 12.1. Po velikém tání z počátku roku napadlo trochu sněhu, a tak Párek s rodinou prošlapává nové stopy v okolí **Svahové**.
Gulášový okruh na klouzavých prkýnkách uskutečňuje na **Božáku** Svinčo se svou milou Květomilou.
- 15.1. Prunéřovské údolí se stává cílem Ludvaze a Párka,. Copak tu asi dělají?
- 16.1. Noční lezení trénuje Ludvík na **Nosáči**.
- 13.1. Ludvík s Letošem působí na **Bořeni**, kde dávají 4 cesty a dva Horezadary.
Na **Mědníku** si nechávají omrzat tlamičky malí Svinaříčci a držky velcí Svinaříci.
19. – 26.1. DeTo a Štejnaroenci dřou jak mezci na běžkách v **Leutaschi v rakouských Alpách**.
- 19.1. Na Vassův běh trénuje na **Božáku** Tonda Pultarů.
Na běžkách se tu prohání rovněž pan Svinařík s chotí.
Párek popolézá a mapuje žulové skvosty Krušnohoří – **Kozí díl a Flašnerské skály**.
- 20.1. Po **Kapucínu** v mlze a nečasu bloudí Párek pokoušeje se něco hlemzat po namrzlé skále.
Easy prohání běžky v **Jizerkách** s kámošem Tondou. Jinak se poflakuje celý měsíc po pražských překlížkách.
- 25.- 27.1. V pátek ráno vyrazila ze Šebíku 11-ti členná skupina běžkařů na **Přejezd (části) Krušných hor**. Večírku v zahulené knajpě v Nové Vsi se zúčastnilo více než 20 lidí, ale na Mikulášku dojelo opět jen 11 kusů. Do cíle v Nakléřově pak úžasných 12 statečných.
Ve stejném termínu bojují na ledech v **Zillertalu** Honza Žižka a Letoš s Ludvíkem. Vylezeno 70 m klas. 3 a 150 m klas. 4+.
- 27.1. Kontrolu nateklých ledů v **Prunéřovském údolí** provádí Párekteam a trochu tam vši včetně dětí mlátěj do ledu.